

Sygn. akt VU 6065/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant stażysta Iwona Jasińska

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku Z. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania Z. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 23 lipca 2014 r. sygn. (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy Z. B. prawo do emerytury z dniem (...) 2014 roku;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy Z. B. kwotę 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sygn. akt VU 6065/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy Z. B. prawa do emerytury z uwagi na brak wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 31 lipca 2014 roku pełnomocnik wnioskodawcy, wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania wniósł o zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych okresów pracy od dnia 24 stycznia 1976 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w B., podnosząc iż w okresie zatrudnienia zajmował stanowisko cieśli i wykonywał prace na wysokości przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, jak i w głębokich wykopach przy wykonywaniu rurociągów na budowie (...), tj. prace o których mowa w wykazie A dział V poz. 1 i 5 załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca Z. B., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 11 lipca 2014 roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wnioski o emeryturę k. 1-7 akt emerytalnych)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący 27 lat, 6 miesięcy i 18 dni.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy żadnego okresu zatrudnienia.

(dowód: decyzja z dnia 23.07.2014 r. k. 30 akt emerytalnych)

Z. B. w okresie od dnia 24 stycznia 1976 roku do dnia 11 sierpnia 1991 roku w Przedsiębiorstwie (...) w B. (poprzednio Kombinat (...)) na stanowisku cieśla w pełnym wymiarze czasu pracy, a w okresie od dnia 12 sierpnia 1991 roku do 31 maja 2005 roku w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w B. również na stanowisku cieśla w pełnym wymiarze czasu pracy.

W zaświadczeniach lekarskich wskazano, iż brak jest przeciwwskazań do pracy wnioskodawcy na wysokości.

W trakcie zatrudnienia wnioskodawca uzyskał dyplom mistrza w zawodzie cieśla budowlany. Był również brygadzystą brygady ciesielsko – betoniarskiej.

(dowód: świadectwo pracy z 31.05.2005 roku. k. 7 akt rentowych; umowa o pracę k. 10-11 akt emerytalnych, w aktach osobowych; umowa o pracę k. 11v akt emerytalnych; angaże k. 12-21v akt emerytalnych, akta osobowe; zaświadczenia lekarskie k. 22-23v, akta osobowe; protokoły z komisji kwalifikacyjnej - akta osobowe; umowy z brygadzystą – akta osobowe)

W okresie zatrudnienia wnioskodawca przebywał na kontraktach na budowach eksportowych:

- od dnia 13 grudnia 1976 roku do dnia 8 listopada 1977 roku w NRD w J.;
- od dnia 21 lipca 1980 roku do dnia 5 sierpnia 1981 roku w El H. w Libii;
- od dnia 3 maja 1987 roku do dnia 31 grudnia 1988 roku w S. w NRD;
- od dnia 5 kwietnia 1991 roku do dnia 12 lipca 1991 roku w S. w Rosji;
- od dnia 6 marca 1995 roku do dnia 28 lutego 1997 roku – w K..

W ww. okresach przebywał na urloпах bezpłatnych w macierzystym zakładzie pracy. Na wszystkich budowach eksportowych wnioskodawca pracował jako cieśla wykonując szalunki w wykopach oraz na wysokości przy budowach (...) czy innych dużych obiektów.

(dowód: umowa eksportowa – koperta akta osobowe; świadectwo pracy za okres zatrudnienia od dnia 24.01.1976 roku do dnia 11.08.1991 roku - akta osobowe; umowy eksportowe – akta osobowe; zeznania świadka K. W. k. 24v; zeznania świadka G. Ł. k. 40; zeznania K. S. (1) k.26; zeznania Z. B. k. 51v)

Wskazane przedsiębiorstwa powstały z Kombinatu (...) w B., które ulegało różnym przekształceniom oraz zmieniało nazwy. Kombinat jak budował (...) w B.. Budowa (...) składała się z pięciu kierownictw. Dotyczyły one konkretnego zakresu terytorialnego oraz budowy konkretnych obiektów. Łącznie tworzyły zespół zwany (...). Pracownicy pracowali w wyspecjalizowanych brygadach zawodowych – ciesielskich, spawaczy, betoniarzy, zbrojarzy.

Wnioskodawca w całym okresie zatrudnienia pracował jako cieśla w brygadzie, która wykonywała szalunki zarówno w głębokich wykopach, jak i szalunki na wysokości, przy czym w zdecydowanej większości przeważały prace na wysokości.

Wnioskodawca w wykopach o głębokości do 10-15 metrów robił podstawy (stopy) do konstrukcji żelbetonowych i betonowych, wykonywał szalunki. Na wylanym betonie należało wykonać deskowanie oraz wyszalować gabaryty płyty dolnej tzn. całą formę. Formę układał na wylanym betonie. Następnie musiał ustawić, wypionować i położyć formę.

Deskowanie mniejszych elementów wykonywali cieśle ręcznie, większe elementy były podawane do wykopu przez dźwigi. Po wykonaniu szalunku wylewano beton. Jak beton się zawiązał i wysechł wnioskodawca otwierał ściany, które ustawiał w wykopie. Dno kanału mogło mieć nawet kilkanaście metrów głębokości. W płycie dolnej wykonywał szklanki czyli kufry, w które ustawiane były słupy, na których spoczywała górna płyta. Wykopy ciągnęły się przez teren całej (...). Następnie wnioskodawca wykonywał szalunki w górę, tak aby powstała ściana lub komin (...) czy pod urządzenia turbozespołów czy pod inne urządzenia.

Przy wykonywaniu konstrukcji stalowych na wysokości wnioskodawca jako cieśla współpracował z montażystą. Pracował przy takich konstrukcjach począwszy od budynków wiat, baraków na zapleczu aż po konstrukcje obiektów inwestorskich w postaci hal, kominów, turbin, magazynów. Na wysokości wnioskodawca wykonywał podesty, szalunki, ustawiał konstrukcję poprzez klinowanie słupów w szklankach. Po wykonaniu szalunku stropu wchodził betoniarze. Po zalaniu stropu danego poziomu przez betoniarzy wnioskodawca wchodził na strop i szalował ściany, następnie przychodzili zbrojarze i zbroili ściany. Po zakończeniu pracy na danym poziomie prace wnioskodawcy przenosiły się na wyższy poziom. Rusztowania były ustawiane na poziomach do plus 92 metrów. Pracę swoją wnioskodawca wykonywał zgodnie z rysunkiem technicznym. Wykonane przez wnioskodawcę szalunki drewniane, zbrojarz zbroił i następnie zalewane były one betonem.

Wnioskodawca wykonywał również szalunki pod ściany i stropy na wysokości. Budynek (...) był konstrukcją stalową, ale wypełnienie stropów było żelbetowe i cieśla musiał wykonywać deskowanie stropu.

W wykopach wnioskodawca wykonywał również szalunki pod rurociągi w głębokich wykopach. Również w tym przypadku dno kanału miało nawet kilkanaście metrów głębokości. W takich kanałach wnioskodawca montował również kątowniki. Przy budowie rurociągów po wykonaniu płyty dennej wnioskodawca jako cieśla ustawiał ściany w wykopach. Po ustawieniu ściany przychodzili zbrojarze i montowali zbrojenie, następnie wchodził wnioskodawca i jako cieśla wykonywał osadzenia zbrojeń. Następnie ustawiał kolejną ścianę w taki sam sposób. Cieśle w wykopach pod rurociągi wykonywali również deskowanie na podpory rurociągów. Pracę taką wnioskodawca wykonywał codziennie, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wnioskodawca wykonywał również prace dekarza. Na dachach budynków (...) układał gotowe blachy na konstrukcje. Na watę szklaną układał lepik, papę. Praca trwała około 2 lat i dotyczyła wszystkich budynków (...).

(dowód: zeznania świadka K. W. k. 22v-24v; zeznania J. S. k. 24v-25; zeznania K. S. (1) k. 25-26; zeznania świadka G. Ł. k. 40; zeznania T. O. k. 41; zeznania Z. B. k. 50v-51v)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl natomiast ust. 2 art. 184 w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 roku emerytura przysługiwała pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Od 1 stycznia 2013

roku nastąpiła zmiana wskazanego przepisu, w ten sposób, że został wyeliminowany wymóg rozwiązania stosunku pracy.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem.

Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat oraz nie jest członkiem OFE.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272). Ponadto jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 czerwca 20210 roku (sygn. akt II UK 21/10, Lex nr 619638) dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzony mu pracy.

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak

zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...)

i (...) w B. (poprzednio w Kombinacie (...)) oraz

w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w B. był niesporny w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach rentowych i osobowych.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca nie dysponował świadectwami pracy w szczególnych warunkach za sporne okresy. Okoliczności te, nie przesądzają jednak, jak chce organ rentowy, że wnioskodawca takiej pracy nie wykonywał. Skarżący w postępowaniu sądowym może bowiem dowodzić wykonywanie pracy w szczególnych warunkach wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) a obecnie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011, Nr 237, poz. 1412) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami (tak por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239).

W sprawie sporny pozostawał jedynie charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie. Stało się tak dlatego, że z dokumentów w postaci świadectwa pracy, umowy o pracę potwierdzających zatrudnienie a także licznych angaży oraz umów o pracę na budowach eksportowych wnioskodawcy w spornym okresie czasu wynika jedynie, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowiskach cieśli.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w spornym okresie w Przedsiębiorstwie (...) w B. oraz w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w B. Sąd oparł na zeznaniach świadków K. W., J. S., K. S. (1), G. Ł., T. O. oraz zeznaniach wnioskodawcy. Świadczyli pracowali z wnioskodawcą w spornym okresie w jednej brygadzie lub innej równoległej, zaś świadek K. W. był kierownikiem budowy wielkiego budynku głównego (...) w B.. Świadczyli zatem posiadają bezpośrednią wiedzę na temat codziennych obowiązków wnioskodawcy. Widzieli go przy pracy, bowiem pracowali w sąsiednich lub tej samej brygadzie, a ponadto wykonywali taką samą pracę jak wnioskodawca. Z wiarygodnych zeznań świadków wynika, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w brygadzie, która wykonywała szalunki zarówno w głębokich wykopach oraz szalunki na wysokości. Z istoty samej budowy (...) wynika jednoznacznie, iż praca cieśli zaczynała się od pracy w głębokich wykopach i ostatecznie przechodziła w pracę na wysokości. W ten sposób budowane były ściany (...), turbiny oraz kominy. Z zeznań wskazanych świadków wynika również jednoznacznie, iż wnioskodawca podczas budów eksportowych pracował jako cieśla, wykonując szalunki przy wznoszeniu dużych obiektów tj. głównie (...). Świadek K. W., G. Ł. i K. S. (2) byli bowiem wraz z wnioskodawcą na budowie eksportowej przy budowie (...) w NRD. Mimo, iż świadkowie tylko w NRD pracowali razem z wnioskodawcą, to jednak mając na uwadze treść zeznań świadków, treść umów na budowy eksportowe, nie budzi wątpliwości Sądu, iż podczas wszystkich wyjazdów na budowy eksportowe, wnioskodawca pracował w takim samym charakterze jak podczas budowy elektrowni (...), a więc jako cieśla. Świadczyli potwierdzili bowiem, iż podczas wyjazdów zagranicznych pracowali na stanowiskach takich samych jak w kraju, a więc na stanowisku cieśli.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż zeznania świadków są bardzo szczegółowe i dokładne. Świadczyli zatem w sposób precyzyjny opisali przebieg zatrudnienia wnioskodawcy w spornym okresie, szeroko i szczegółowo opisali w szczególności proces wykonywanych czynności przez wnioskodawcę na poszczególnych etapach budowy (...). Zeznania te znalazły potwierdzenie nie tylko w wiarygodnych i również szczegółowych zeznaniach wnioskodawcy, ale w pełnej dokumentacji z akt osobowych i rentowych wnioskodawcy.

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu praca wnioskodawcy w spornym okresie winna być zakwalifikowana jako praca w warunkach szczególnych. Prace cieśli przy budowie rurociągów w głębokich wykopach oraz prace

przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości zostały wymienione w **Wykazie A dział V poz. 1 i 5** stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz w stanowiącym załącznik do zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1.08.1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz. Urz. MBiPMB Nr 3 z 6.12.1983r., poz. 6) **w Wykazie A dział V poz. 1 pkt 4 i poz. 5 pkt 3.**

Sąd tym samym nie znalazł podstaw do uznania, że niedokładne nazewnictwo stanowiska pracy może, w przypadku wnioskodawcy, stanowić podstawę do nieuznania spornego okresu, za pracę w szczególnych warunkach tym bardziej, że materiał dowodowy zebrany w sprawie, a w szczególności dokumentacja akt osobowych, zeznania świadków, jak i samego wnioskodawcy oraz analiza charakteru pracy wnioskodawcy pozwala stwierdzić, iż wykonywał on pracę wymienioną w załączniku A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w dziale V - w budownictwie i przemyśle budowlanym, pod poz. 5 oraz 1.

Należy również podnieść, iż zawarte w pkt 5, działu V wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. określenie „prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości” zamiast terminu „monter” pozwala objąć nim także prace wykonywane w przebiegu procesu montowania takich konstrukcji przez pracowników nie będących monterami. Nie budzi zaś wątpliwości, iż wnioskodawca pracując przy budowie dużych obiektów, przede wszystkim budynków (...), wykonywał czynności nierozdzielnie związane z montażem konstrukcji metalowych, o których mowa w treści wykazu. Z niekwestionowanych ustaleń faktycznych wynika bowiem, że dopiero prawidłowe wykonane przez wnioskodawcę szalunki drewniane stanowić mogły bazę dla wykonania przez zbrojarzy właściwej konstrukcji metalowej. Szalunki były wykonywane w wykopach, a następnie były znoszone na coraz wyższych poziomach na wysokości montowanej konstrukcji metalowej odpowiednio wysokiej dla ścian czy kominów (...). Prace ciesielskie w tym zakresie należało zatem uznać nie za pracę polegającą na montażu konstrukcji, ale za pracę „przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości”, a więc zgodną z brzmieniem opisu stanowiska wskazanego ww. wykazie.

Sąd podzielił w tym zakresie pogląd Sądu Apelacyjnego w Gdańsku zawarty w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 października 2012 roku (sygn. akt III AUa 616/12, lex nr 1236225), iż praca w przedsiębiorstwie budowy (...), podczas której ubezpieczony wykonuje z drewna rusztowania i konstrukcje budowlane jest pracą w warunkach szczególnych, a także podobny pogląd wyrazowy przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 września 2013 roku (sygn. akt III AUa 1718/12, lex nr 1366105). Należy podkreślić, iż tak samo prace cieśli zostały uznane za prace w warunkach szczególnych w załączonych do akt sprawcach o sygn.akt VU 1122/13 (z odwołania S. W. – wyrok SA w Łodzi z dnia 21.10.2014 roku, III AUa 407/14) czy w sprawie K. S. (1) sygn.akt VU 1149/13, będącego świadkiem w niniejszej sprawie i pracującego w jednej brygadzie z wnioskodawcą lub sąsiedniej brygadzie. Należy podnieść, iż wnioskodawca był przy tym brygadziwą tej brygady, zatem jego praca spełniała również warunki, o których mowa w wykazie A dział XIV poz. 24. Z zeznań świadków wynikało bowiem, iż wnioskodawca wykonywał wszystkie czynności jako cieśla w pełnym wymiarze czasu pracy, codziennie, jak pozostali członkowie brygady.

Reasumując Sąd zaliczył wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia we wskazanych przedsiębiorstwach, obejmujące okres od dnia 3 lipca 1975 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku. Zatem nawet odejmując kilkumiesięczny okres urlopu dewizowego nie zmieniało to ustalenia, iż łącznie okres pracy w warunkach szczególnych wnioskodawcy znacznie przekraczał 15 lat.

Wnioskodawca w toku niniejszego postępowania udowodnił zatem, że przez okres przekraczający 15 lat, pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach wykonując prace przy montażu konstrukcji na wysokości oraz pracując w głębokich wykopach przy budowie rurociągów. W okresie, gdy nie wykonywał tych prac, był kierowany do prac również zaliczanych do prac w warunkach szczególnych, tj, wykonywał prace betoniarskie i dekarские (wykaz A dział V pkt 4 lub pkt 9).

Organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania jakiegokolwiek dowodu podważającego dowody zgłoszone przez skarżącego.

Biorąc zatem pod uwagę, iż wnioskodawca spełnił wszystkie wymagane przepisami rozporządzenia warunki do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury, to jest ukończył 60 lat, jego łączny okres zatrudnienia składkowy i nieskładkowy wyniósł ponad 25 lat, ma ponad 15 letni staż pracy w szczególnych warunkach, należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi na to, że ostatnim warunkiem, od którego zależało prawo do emerytury było ukończenie 60 lat, Sąd przyznał skarżącemu emeryturę od dnia (...) 2014 roku.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 roku Nr .490).